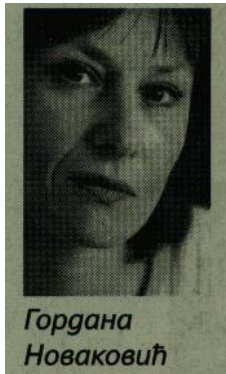

УВОДНИК

Фарса у три чина

Гордана
Новаковић

То што је Уставни суд после десет месеци најзад рекао оно што су сви знали – да посланици не могу седети у још некој фотељи, јер тако каже Устав – никога није узбудило. Ваљда зато што је истог тренутка свима било јасно да је реч о одлуци „за историју“, која у овом сазиву скупштине неће бити спроведена. И републички и покрајински посланици (због којих је све и почело) остаће, готово извесно, на свим својим местима до краја мандата. А за следећи ће већ опет нешто смислити.

Одлука суда донета почетком јула могла би, како најављују, ступити на снагу у августу, када буде објављена у „Службеном гласнику“. Најраније. А поучени искуством са неким претходним одлукама Уставног суда, знамо да то може да потраје и три-четири месеца. Па кад се посланици, тако, и званично обавесте о ономе што знају већ годину и по, онда ће Агенција за борбу против корупције тражити од њих да се изјасне коју функцију задржавају. Па, ако то не ураде, покренуће поступак, који, опет, може трајати месецима. И тако, полако, стигосмо да нових избора.

Дуго чекана пресуда ништа заправо неће променити, а њоме, опет, сви могу да буду задовољни. Посланици који су „купили“ довољно времена да више није ни важно шта је суд одлучио. Агенција, која је морални победник, а којој такође треба времена да се припреми за праћење избора по

новом закону, па јој ванредно гласање у овом тренутку не би нарочито одговарало. Наравно, и сам суд, који је показао да није подлегао политичким притисцима. А грађани? Тешко да ће све ово и приметити, имају они много озбиљнијих проблема.

И мада то што ће десетак покрајинских и четворица народних посланика још неко време задржати две или више фотеља није најгора ствар која нам се последњих година десила – неспорно је да је све што се у вези са овим, скоро безазленим, „правилом“ дешавало – прилично скандалозно. Закон који је чак два пута завршавао на уставном суду, од када је почетком прошле године ступио на снагу, одбијали су да поштују посланици који су га сами донели. Ово је правдано углавном тиме да би у Војводини морали бити организовани нови избори јер је део посланика, који су истовремено и градоначелници, изабран по већинском систему. Шта је у томе толико страшно и зашто би се они неизоставно морали определити за места градоначелника, остаће заувек нејасно. Тек, Војвођани су одлучили да суду туже колеге из републичког парламента које су им усвајајући таква (неустанва) закон угрозиле људска права. Суд је тада реаговао експресно и спорну одредбу ставио ван снаге. Крај првог чина.

У другом чину посланици мењају закон фамозним амандманом, који преведен са бирократског на српски гласи – све наведено не важи за нас. Уставном суду се сад жали Агенција за борбу против корупције. И чека. Чекају и посланици, све седећи у свим „затеченим“ фотељама. Трећи чин почиње пресудом Уставног суда, а завршиће се, по свему судећи, оног тренутка када се схвати да је до редовних избора остало мање од шест месеци и да се стога не могу одржати ванредни. А кад падне завеса, на публици је да одлучи хоће ли аплаудирати или звиждати.